

Sygn. akt I ACa 967/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Beata Wojtasiak
Sędziowie	:	SA Krzysztof Chojnowski SA Dariusz Małkiński (spr.)
Protokolant	:	Izabela Lach

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2017 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. K. (poprzednio U.)**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 9 września 2016 r. sygn. akt I C 190/15

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.400 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.**

(...)

UZASADNIENIE

Powódka E. U. wystąpiła przeciwko pozwanemu: (...) S.A. w W. z pozwem, w którym domagała się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 23 marca 2012 r. sporządzonego przez notariusza A. H. w S. (Rep. A nr (...)), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przez Sąd Rejonowy w Sokółce postanowieniem z dnia 25 lipca 2014 r. (sygn. akt: I Co 369/14), w części uprawniającej wierzyciela - (...) S.A. w W. do dochodzenia od E. U. należności z jej majątku osobistego, tj. z lokalu mieszkalnego położonego w D. przy ul. (...) S. (...), dla którego IV Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Sokółce prowadzi księgą wieczystą KW (...); wносиła

też o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego ustalonych w zgodzie z normami przepisanyymi.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów procesu.

Sąd Okręgowy w Białymstoku I Wydział Cywilny w wyroku z dnia 9 września 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt: I C 190/15 zadośćuczynił w całości powyższemu żądaniu i zasądził dodatkowo od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; nakazał także pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4.773 zł tytułem brakujących kosztów sądowych.

Orzeczenie to zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

E. U. była żoną J. U. prowadzącego działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży gazu. W dniu 20 lutego 2012 r. ten ostatni wniósł do Sądu Okręgowego w Białymstoku pozew o rozwiązanie przez rozwód związku małżeńskiego z E. U., ale z uwagi na istniejące zadłużenie wobec (...) S.A. małżonkowie ustalili, że pozew zostanie cofnięty, a małżeństwo będzie kontynuowane. J. U. poinformował małżonkę o potrzebie uregulowania zasad spłaty jego zadłużenia wobec (...) S.A. i powódka, ze względu na uczucie jakim darzyła męża, wyraziła zgodę na przystąpienie do jego długu. W następstwie tych ustaleń J. i E. małż. U. zawarli dnia 21 marca 2012 r. z (...) S.A. porozumienie ustalające harmonogram spłaty uznanego przez tych pierwszych zadłużenia.

W dniu 23 marca 2012 r. w Kancelarii Notarialnej notariusza A. H. w S. został spisany akt notarialny, w którym J. U. oraz E. U. uznali dług, poddali się egzekucji w zakresie jego spłaty oraz złożyli oświadczenie o ustanowieniu hipoteki na rzecz (...) S.A. do wysokości 126.534,90 zł.

W owym czasie w/w byli właścicielami nieruchomości położonej w miejscowości H., zaś E. U. posiadała także majątek osobisty w postaci lokalu mieszkalnego położonego w D. przy ul. (...). S. (...).

Po zawarciu w/w porozumień J. U. zerwał wszelkie kontakty z żoną, a następnie ponownie wniósł pozew o rozwód. Wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku orzekł w sprawie rozwód z winy J. U. (sygn. akt: I C 957/12).

Na wniosek (...) S.A. Sąd Rejonowy w Sokółce postanowieniem z dnia 24 lipca 2014 r. nadał klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu z 23 marca 2012 r. sporządzonemu w kancelarii notarialnej notariusza A. K. i stwierdzającemu solidarną powinność dłużników: J. U. i E. U. zapłaty na rzecz wierzyciela (...) S.A. w W. kwoty 95.459,55 zł.

(...) S.A. wszczął postępowanie egzekucyjne m.in. w stosunku do lokalu mieszkalnego powódki znajdującego się w D. przy ul. (...). S.(...). W związku z tym, w dniu 25 stycznia 2015 r. E. U. złożyła wobec w/w wierzyciela oraz J. U. oświadczenie uchylające się od skutków jej oświadczeń woli z dnia 21 i 23 marca 2012 r. złożonych pod wpływem błędu, ale pozwany kontynuował postępowanie egzekucyjne.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie, ponieważ powódka wykazała, iż przystępując do porozumienia z dnia 21 marca 2012 r. a następnie aktu notarialnego z dnia 23 marca 2012 r., działała pod wpływem błędu co do treści tych czynności (art. 84 § 1 i 2 k.c.). Zwrócił przy tym uwagę, że z zeznań świadka J. W. (1), który w imieniu pozwanej zawierał sporne porozumienia, wynika, iż także on w obu w/w datach był przekonany, że zabezpieczenie istniejącego zadłużenia ma dotyczyć wyłącznie majątku wspólnego powódki, a więc nieruchomości położonej w H., a nie stanowiącego jej majątek osobisty lokalu mieszkalnego położonego w D. przy ul. (...). S.. Potwierdziła to córka stron K. U., która nie tylko opisała stan emocjonalny matki w owym czasie, ale przede wszystkim podała, że ta cały czas pozostawała w przeświadczeniu o udzieleniu zabezpieczenia jedynie na nieruchomości w H.; także mąż powódki potwierdził, iż wszelkie rozmowy na ten temat dotyczyły wyłącznie takiego zabezpieczenia spłaty zadłużeń jego i powódki.

Sąd zwrócił ponadto uwagę, że treść aktu notarialnego z dnia 23 marca 2012 r. była na tyle skomplikowana, że mogła budzić przeświadczenie, iż zabezpieczeniem długu ma być wyłącznie hipoteka ustanowiona na nieruchomości w H.. Zdaniem Sądu jedynie osoba posiadającą stosowną wiedzę prawniczą mogła dokonać jego właściwej wykładni i zrozumieć, że zabezpieczanie dotyczy całego majątku obojga małżonków.

Reasumując powyższe Sąd stwierdził, że E. U. podpisując sporne porozumienia pozostawała w błędzie, który został spowodowany przez niezawinione zachowanie przedstawiciela (...) S.A. W prowadzonych rozmowach, ani też w treści przedstawionych powódce do podpisania dokumentów nie było bowiem mowy o tym, że zabezpieczeniem długu jest również majątek osobisty powódki w postaci jej lokalu mieszkalnego położonego w D.. Zauważył też, że powódka skutecznie uchyliła się od skutków prawnych swoich oświadczeń woli (art. 88 k.c.).

Dodatkowo wskazał, że E. U. nie tylko została wprowadzona w błąd przez przedstawiciela pozwanej Spółki, ale także w wyniku podstępного działania swojego męża J. U., który był przecież uczestnikiem czynności prawnej w postaci uznania długu oraz oświadczenia o poddaniu się egzekucji (art. 86 k.c.). Przystępując do omawianych czynności prawnych powódka działała bowiem w przekonaniu utrwalonym przez jej współmałżonka, że uregulowanie kwestii zadłużenia wobec pozwanego pozwoli jednocześnie na naprawienie ich relacji małżeńskich. Wbrew tym zapewnieniom J. U. nie tylko zerwał relacje z żoną, ale wkrótce ponownie wniósł pozew o rozwód i ostatecznie doprowadził do rozwiązania małżeństwa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na zasadzie art. 840 §1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 84 §1 i 2 k.c. i art. 86 k.c., zaś o kosztach postępowania postanowił na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację w niniejszej sprawie wniósł pozwany, który zaskarżając wydany wyrok w całości zarzucił Sądowi I instancji naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie: a) art. 84 § 1 k.c. polegające na błędnym zastosowaniu tego przepisu w sytuacji braku podstaw do przyjęcia, że przedstawiciel pozwanego wywołał u powódki błąd podczas składania oświadczenia woli w dniu 21 marca 2012 r. prowadzący do zawarcia między powódką i jej byłym mężem z jednej strony a pozwanym z drugiej porozumienia o spłacie długu, b) art. 84 § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że powódka pozostawała pod wpływem błędu istotnego, gdy tymczasem jej postawa wynikała ze sfery motywacyjnej i błędu co do pobudki niezwiązanej z zachowaniem strony apelującej, c) art. 86 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie na podstawie ustalenia, że podstęp dopuścić się miała osoba trzecia, przy braku przesłanek potwierdzających, że pozwany o podstępie wiedział lub go wykorzystał a ponadto, na wypadek uznania, że porozumienie z dnia 21 marca 2012 r. należy uznać za ugodę, d) art. 918 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sprawie w sytuacji, gdy jest to przepis szczególny wyłączający stosowanie art. 84 k.c. i kształtujący odmiennie prawo do uchylenia się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu. Apelujący zarzucił poza tym skarżonemu rozstrzygnięciu e) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, to jest art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. polegające na poczynieniu błędnych ustaleń faktycznych w następstwie naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów a także oparcie istotnych ustaleń faktycznych wyłącznie na dowodzie z przesłuchania stron w sytuacji, gdy dowód ten powinien być traktowany jako subsydiarny.

Mając na uwadze powyższe, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów procesu przed Sądami obu instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Stanowisko pozwanego podważa ustalenia Sądu I instancji w kontekście niewłaściwej, jego zdaniem, oceny zebranego materiału dowodowego dokonanej z przekroczeniem granic, o których mowa w art. 233 § 1 k.p.c. Prawidłowe

postawienie takiego zarzutu wymaga oczywiście wskazania konkretnego dowodu przeprowadzonego w sprawie, którego zarzut ten dotyczy i podania, w czym skarżący upatruje wadliwą jego ocenę. Zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału nie stanowi przy tym o naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. Także obrazą tego przepisu nie jest pominięcie przez sąd przy wyrokowaniu określonej okoliczności faktycznej, nawet jeżeli strona uważa ją za okoliczność istotną dla rozstrzygnięcia sprawy (por. S.N. w wyroku z dnia 25 listopada 2003 r., II CK 293/02, Lex nr 151622).

Apelujący nie wskazał, czym się przejawia wadliwa ocena dowodu z przesłuchania powódki na zasadzie art. 299 k.p.c. a w konsekwencji, jakie uchybienia natury logicznej lub sprzeczności z innymi dowodami oraz zasadami doświadczenia życiowego można przypisać w tej materii Sądowi Okręgowemu. Nie sposób także zgodzić się ze stanowiskiem, wedle którego kwestionowane rozstrzygnięcie wydane zostało jedynie na podstawie przesłuchania powódki, ponieważ argumentacja Sądu I instancji odnosi się niewątpliwie do szeregu innych dowodów zebranych w sprawie, w tym: pozwu i wyroku w sprawie rozwodowej, porozumienia z dnia 21 marca 2012 r., notarialnego oświadczenia o poddaniu się egzekucji z dnia 23 marca 2012 r., orzeczenia klauzulowego, dokumentacji egzekucyjnej, oświadczenia z dnia 22 stycznia 2015 r. i co istotne- zeznań świadka J. W. (1), który reprezentował pozwanego w negocjacjach z powódką i jej byłym mężem a w konsekwencji jest najlepiej zorientowany w kwestii treści wzajemnych uzgodnień, także dotyczących ustalonego i akceptowanego przez powódkę zakresu zabezpieczenia zadłużeń jej i J. U.. Ustalenia Sądu meriti czerpią więc z całokształtu zebranych i wzajemnie skorelowanych dowodów a nie jedynie z zeznań powódki a postawiony w tej materii zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa materialnego zgodzić się należy z apelującym, że porozumienie z dnia 21 marca 2013 r. (k. 34- 36) nosi wszelkie znamiona ugody, w której kontrahenci czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać w przyszłości (art. 917 k.c.). Przejawem wzajemnych ustępstw jest z jednej strony uznanie przez dłużnika i jego przystępującą do długu małżonkę istnienia i wysokości długu, co redukuje zakres sporu w potencjalnym postępowaniu sądowym oraz przerywa bieg terminu przedawnienia wierzytelności, zaś z drugiej strony uzyskanie przez dłużników korzystnego harmonogramu spłaty wymagalnego już zadłużenia a przez to zmniejszenie przyszłych odsetek za okres do dat spłaty poszczególnych rat. Porozumienie z dnia 21.03.2013 r. niewątpliwie gwarantowało też wykonanie zobowiązania i uchylało przyszły spór co do jego wysokości. Konkluzja tej treści nie przesądza jednak o konieczności stosowania w niniejszej sprawie przesłanek uchylenia się od oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu, o których mówi art. 918 § 1 k.c.

Przedmiotem niniejszego procesu jest częściowe pozbawienie wykonalności notarialnego oświadczenia o poddaniu się egzekucji, któremu następnie właściwy Sąd nadał klauzulę wykonalności. Spór w tej sprawie nie dotyczy więc zasadniczo porozumienia z dnia 21.03.2013 r. a jego treść nie wpływa bezpośrednio na zakres dochodzonego przez powódkę roszczenia. Niewątpliwie bowiem zobowiązanie powódki i jej byłego męża zawarte w § 3 porozumienia zapewniające o przyszłym ustanowieniu hipoteki i złożeniu oświadczenia woli o poddaniu się egzekucji z uwagi na niezachowanie formy aktu notarialnego nie rodziło wprost jakichkolwiek skutków prawnych; więcej- nie zawierało wszystkich elementów esencjalnych wymaganych dla ustanowienia hipoteki i poddania się egzekucji, co wskazuje, że było ono w tej części irrelevantne dla oświadczenia woli złożonego dnia 23.03.2013 r. W tych warunkach badanie skuteczności częściowego uchylenia się powódki od złożonego pod wpływem błędu oświadczenia woli z dnia 21.03.2013 r. nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy a zarzut zawarty w pkt 1D apelacji pozwanego trafia w próżnię.

Podstawą oceny skuteczności uchylenia się powódki od jej oświadczenia woli o poddaniu się egzekucji także z własnego majątku osobistego może więc być jedynie art. 84 k.c. Sąd Apelacyjny nie dostrzega przy tym w niniejszej sprawie podstaw do przypisania pozwanemu podstęp w jego relacjach z powódką przyczyniającego się do złożenia przedmiotowego oświadczenia woli. W świetle art. 86 § 1 k.c. podstęp winien być zasadniczo wywołany przez pozwanego dla uznania go za czynnik wpływający na treść rozstrzygnięcia. W § 2 powyższego artykułu zaznaczono jednak, że podstęp osoby trzeciej jest jednoznaczny z podstępem strony, jeżeli ta o podstępie wiedziała i nie

zawiadomiła o tym drugiej strony. Z zeznań świadka J. W. nie wynika jednak, aby zachowanie J. U. analizowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jako przejaw podstępnego doprowadzenia powódki do złożenia obu oświadczeń woli było mu znane w jakiegokolwiek części (świadek zaprzeczył, aby wiedział cokolwiek o sprawie rozwodowej). Realia i przebieg procesu rozwodowego małżonków U., także z uwagi na ich intymny i niejawnny charakter, nie mogą być więc uznane w niniejszej sprawie za czynnik istotnie rzutuujący na materialnoprawną podstawę jej oceny. W konsekwencji zaprezentowany w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia pogląd o prawie powódki do powoływania się na podstęp pozwanego jest niezasadny a dotyczący tej kwestii zarzut naruszenia art. 86 k.c. należy ocenić jako trafiony, chociaż ostatecznie nierzutuujący na treść wyroku Sądu Apelacyjnego.

Oceniając zachowanie powódki i jej oświadczenie woli z dnia 23.03.2013 r. na gruncie art. 84 § 1 k.c. stwierdzić należy, iż zakres umówionego przez kontrahentów poddania się egzekucji na zabezpieczenie uznanego przez małż. U. zadłużenia nie budzi wątpliwości interpretacyjnych. Niewątpliwie pozwany reprezentowany w rozmowach z J. i E. U. przez J. W. (1) oczekiwał od w/w ustanowienia hipoteki na ich wspólnej nieruchomości w H. i poddania się egzekucji, przy czym oświadczenie woli powódki ograniczyć się miało do jej majątku wspólnego a nie osobistego. Na taką a nie inną treść ustaleń w tym zakresie wskazują nie tylko jednobrzmiące zeznania J. U. i E. U., ale także J. W. (1), który przyznał, że powódka przystąpiła do długu w zakresie majątku wspólnego i taki był stan wiedzy świadka aż do momentu, kiedy dowiedział się on od powódki, że egzekucja objęła także jej majątek osobisty, na co zareagował zdziwieniem (nagranie z rozprawy dnia 20 maja 2015 r., znaczniki czasowe od 01:10:13 do 01:11:49).

Oświadczenie powódki o poddaniu się egzekucji w akcie notarialnym z dnia 23.03.2013 r. nie zawiera jednak wzmianki ograniczającej jego zakres do majątku wspólnego, chociaż powódka pozostawała w błędnym przekonaniu, że taka jest treść aktu notarialnego. Błąd powyższy wynika więc z niezrozumienia sensu podpisanego dokumentu i jego skutków prawnych, co może być ocenione w zgodzie z paremią „ignorantia iuris nocet” jako zachowanie obciążające powódkę.

Z drugiej strony podkreślić należy (w zgodzie z poglądem zaprezentowanym w tezie 20 do art. 84 k.c. Komentarza pod red. Gutowskiego, 2016, wyd. 1, Legalis), że błąd co do treści czynności prawnej może dotyczyć obiektywizacji następstw tej czynności (por. Z. Radwański, w: System PrPryw, t. 2, 2002, s. 396; B. Lewaszkiewicz-Petrykowska, Wady oświadczenia woli, s. 114; K. Pietrzykowski, w: Pietrzykowski, Komentarz KC, t. I, 2003, s. 366; R. Trzaskowski, Wady oświadczenia woli, s. 55; M. Piekarski, w: Komentarz KC, t. I, 1972, s. 214; Wolter, Ignatowicz, Stefaniuk, Prawo cywilne, 1999, s. 309; J. Strzebinczyk, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz KC, 2013, s. 234; M. Krajewski, Wadliwości umowy przedwstępnej, s. 288; P. Wąż, Wady oświadczenia woli, s. 20; odmiennie, nietrafnie R. Pacud, Głosa do wyr. SA w Warszawie z 13.10.2004 r., III AUA 1155/03; odmiennie w odosobnionym orz. SN z 7.10.1960 r., 4 CR 379/59, OSP 1961, Nr 7–8, poz. 215). Nie bez racji wskazuje się też, że obojętne jest czy błąd dotyczy tylko faktu, czy także prawa oraz czy odnosi się on do faktów poprzedzających zawarcie czynności prawnej, jej towarzyszących, czy też do jej skutków, gdyż "błąd co do prawa sam przez się nic nie znaczy, lecz podlega ogólnym zasadom określonym w art. 84 k.c." (B. L.-P., Wady oświadczenia woli, s. 116). Wskazuje się także na konieczność szerokiego rozumienia pojęcia treści czynności prawnej na gruncie instytucji błędu, które obejmuje również mylne wyobrażenie o skutkach czynności prawnych wyznaczonych ustawą lub ustalonymi zwyczajami (art. 56 k.c.) (Z. Radwański, w: System PrPryw, t. 2, 2002, s. 396).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 1974 r., II CR 761/73 (Legalis nr 17705) stwierdził więc słusznie, że „można uchylić się od skutków prawnych oświadczenia woli nie tylko wtedy, gdy błąd dotyczy okoliczności faktycznej, lecz także gdy dotyczy okoliczności prawnej, jeżeli jest istotny i odnosi się do treści oświadczenia woli. Hipoteza art. 84 k.c. ogranicza zatem stosowanie zasady ignorantia iuris nocet”. Przyjęciu powyższego stanowiska sprzyjać powinna występująca w wielu przepisach prawa polskiego zawilość redakcyjna lub nieostrość używanych pojęć, których znaczenie potoczne bywa odmienne (nietożsame) z ich znaczeniem prawnym. W analizowanej sprawie powódka przystąpiła do długu męża i poddała się egzekucji oczekując, że zakres jej odpowiedzialności nie będzie wykraczał poza majątek wspólny. Oczekiwanie takie wyrażone np. na gruncie oświadczenia woli o zgodzie na czynność prawną współmałżonka byłoby zasadne a pewne jego podobieństwo do przystąpienia małżonka dłużnika do długu może rodzić po stronie laika wątpliwości interpretacyjne i niepewność co do skutków prawnych złożonego oświadczenia woli.

Błąd powódki był niewątpliwie błędem istotnym, ponieważ gdyby nie działała ona pod wpływem błędnego przekonania co do ograniczenia jej oświadczenia o poddaniu się egzekucji do składników majątku wspólnego, to rozsądnie rzecz oceniając nie złożyłaby takiego oświadczenia. „Działanie rozsądne” cechuje racjonalne jego powiązanie z potrzebami człowieka stymulującymi jego decyzje podejmowane w konkretnych uwarunkowaniach faktycznych, co oznacza ich podporządkowanie niealtruistycznemu, obiektywnemu interesowi danej jednostki. Innymi słowy powódka motywowana miłością do męża i chęcią uratowania związku małżeńskiego mogła rozsądnie godzić się na utratę majątku wspólnego, którego powstanie pozostawało najprawdopodobniej w związku z prowadzeniem przedsiębiorstwa (...) (zob. art. 787¹ k.p.c.), ale trudno byłoby uznać za rozsądną jej zgodę na skierowanie potencjalnej egzekucji do tych nielicznych składników majątku osobistego, które stanowiły gwarancję dalszego bytu (zaspokajania potrzeb mieszkaniowych) jej i córki (vide: akta rozwodowe).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny oddalił złożoną apelację na zasadzie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego postanowiono w zgodzie z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800).

(...)